HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

א) [נקמן נה.], ב) פסחים סז:, ג) זבחים פ"ג מ"ג [נקמן נז.], ד) [נקמן עח. חולין נח: כריתות מ:], ה) [זבחים פ"ג מ"ג מיר סה: פ"ש נקמן נז. ע"ש], ו) [מזיר סה:], ז) [פסחים כב: וש"נ], ח) ל"ל הטוגע בכל אשר, ט) כ"ל נגדין לשילוח פי' גדיין שם מקום ושילוח הוא הנהר כמו מי השילוח כן פי' הרמב"ם בפ"ק דזבחים וע' בר"ש,

תורה אור השלם

1. זאת תורת הזָב וַאֲשֶׁר תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת זָרַע לְטֻמְאָה בָהּ: ויקרא טו לב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואיתי דמפרשי וכו' דהתי בראייה דאמורא פירוש היה. נ"ב ר"ל מיבות אלו בראייה דאמורא בסוגיה סהיה כתוב בספרים זכו פירוש היה וקאי אמיבת ש"מ מקום זיבה אלו מענין הוא דכתיב בתריה ר"ל דמדאיצטריך קרא לגבי משמע [אבל לא] דאמורא ש"מ מקום זיבה אלו מענין הוא וק"ל: (ב) ד"ה אקרי בלן מבשרו: (ג) תוס' ד"ה לעולם וכו' דהיינו כמן גדיין לשילוח דלא מטמא. ר"ב לשון המשנה בפ"ק דזבחים דאם דאמר דאיתא אחת מרובה כמן גדיין לשילוח כו' כן פי' הר"ש:

גליון הש"ס

גמ' ואקשיה רחמנא מצורע. ע' פסחים סז ע"ב תד"ה בשבן: שם רבנן לא דרשי אתים. ע"ל לז ע"ל תד"ה נקטינן: שם הוב הדא. לקמן נה ע"ב וזמר סה ע"ב: תוס' ד"ה אף וכו' תימה א"כ לעיל. וכן תמה הר"ן והביאם בתמיה ואני בער ולא אדע מקום לקושיא זו הר"ן ר"ל דהכי אמר אביי דהכא ודאי הדין דטמטמת דאף אם לאו מענין הוא ל"ל לומר דמטמא מצורע בזב גמור מ"ל דהכא אקשיה רחמנא דאף אם לאו מענין הוא ל"ל לומר דמטמא מצורע בזב גמור מ"ל דהכא אקשיה רחמנא לגבי מטמא בזב גמור מה זב גמור מטמא בגדים ואוכלין ומשקין אף מצורע מטמא בגדים ואוכלין ומשקין: אלא פשיטא בזב מצורע. דבלאו הכי טמא ולא גרמה ליה טומאה ואי תיקשי לך הא גרמה ליה לטמא משכב ומושב ולטמות בהיסט דמעיקרא לא הוה מטמי כדמוכח בפסחים בפרק אלו דברים לא קשה מדיי דלאחרים גורם טומאה דשמעתין איירי בטומאת משא כלומר לאחרים גורם טומאת משא הוא עצמו לא כ"ש הילכך אע"ג שגורם למצורע משכב והיסט בשביל זה לא תטמא הטיפה במשא כיון דאינה גורמת לו דבלאו הכי היה מטמא במשא כדאית' במס' זבין גבי מצורע א' הנוגע וא' המסיט טמא. ותימה ומנא לן דמטמא במשא ולמאי דפרשי' בפ"ק דבבא בתרא דאיתקש מצורע למת מדכתיב אל נא תהי כמת דניחא דמגרמין ממת שמטמא במשא כדאיתא

מוסף רש"י

ראיה ראשונה של זב. אלין בה אלא טומאת ערב, דאיתקש לבשבת זרע, דכתיב (ויקרא טו) זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע, והיינו ראיה ראשונה, דלא מגיב ביה בהאי קרא אלא מדה זיבה, דאוקינן בתר מגיינא דקרא, כדאמרינן במגילה (מ.) מנה הכתוב אתים וקראו טומאת כו' (פסחים סז:). מה שכבת זרע מטמא באונס. אם ראה ממנה ריר מאכל ומשקה, דגבי קרי לא כתיב מיעוטא, אף ראיה ראשונה שלא מן מטמאה באונס. זוב דומה לנוגע ביאה המתרחק, שכבת זרע דומה לנוגע ביאה שאינה נמרחת (שם). מבשרו. מגבה אבריו ומתוקף עליו (כריתות ח:). מפני הקרבן. שאם ראה ג' ראיות מטמא זיבות ואת הבאים באתים אינו מביא קרבן (נדיר סה:).

תוס' הרא"ש

לאחרים גורם טומאה. תימה שלא היה יודע סוף הברייתא דהא בהדיא קתני לה לקמן בפ' דם הנדה שעיר המשתלח יוכיח: לאחרים גורם טומאה. פרש"י טומאת משא כדכתיב בכל אשר יהיה תחתיו ואוקימנא לעליונו של זב ולא נהירא דאגן איירינן במי שנושא את הזב וכה"ג צ"ל שהנושא את הזב טמא כדאמר לעיל בפ"ק גבי זב וטהור שהיו פורקין ואתיא מהנושא אותם ככפס בגדיו דקאי אכל מה שאמור בפרשה אזב עצמו ומרכבו ומשכבו ומטמא אדם לטמא בגדים ועליונו אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין: אלא פשיטא בזב מצורע. דבלאו הכי טמא ולא גרמה ליה טומאה ואי תיקשי לך הא גרמה ליה לטמא משכב ומושב דמצורע אינו עושה משכב ומושב ולטמות בהיסט דמעיקרא לא הוה מטמי כדמוכח בפסחים בפרק אלו דברים לא קשה מדיי דלאחרים גורם טומאה דשמעתין איירי בטומאת משא כלומר לאחרים גורם טומאת משא הוא עצמו לא כ"ש שגורם למצורע משכב והיסט בשביל זה לא תטמא הטיפה במשא כיון דאינה גורמת לו דבלאו הכי היה מטמא במשא כדאית' במס' זבין גבי מצורע א' הנוגע וא' המסיט טמא. ותימה ומנא לן דמטמא במשא ולמאי דפרשי' בפ"ק דבבא בתרא דאיתקש מצורע למת מדכתיב אל נא תהי כמת דניחא דמגרמין ממת שמטמא במשא כדאיתא

לאחרים גורם טומאה. כלומר טיפה זו גורמת לבעלה שמטמא במשא כדכתיב (ויקרא טו) וכל[ה] אשר יהיה תחתיו ואוקמינן בעליונו של זב היא עצמה לא כל שכן: אלא בזב מצורע. איצטריך דלא אתי בקל וחומר דלא גרמה לו טומאה שהרי מחמת נגעו היה מטמא במשא ואפילו לבהמה: ומדאיצטריך קרא לרבויי שגיה ש"מ. בראשונה דלאו מעיין הוא דאי מעיין הוא ראשונה מטמאה שגיה לא כל שכן: נעולם אימא לך בזב גרידא. דאי במצורע קרא לרבויי דאפילו ראשונה מטמא משום מעיין: ודקאמרת כו' שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה. למשלחו דכתיב (ויקרא טז) והמשלח את השעיר וגו' והוא עצמו טהור שאין בהמה מטמאה מחייס: מאי היבעי ליה. לרב יוסף: הא איהו אמר כו' בין קטן בין גדול. לזיבה ולא איצטריך והזב את זובו לזכר לרבות קטן דהא מזאת תורת הזב נפקא ואיתר לזכר לרבות מצורע: ואיתקש מצורע לזב גמור. בעל שני ראיות דהא בהאי קרא דהיקשא דמצורע תרתי כתיבי והזב את זובו הרי שתים וכתיב ביה לזכר לרבות מצורע כדין זב גמור מה זב גמור זובו מטמא במשא ואפילו ראשונה דבשלמא אי מפיק ליה האי לזכר לזב קטן וילף מצורע זכר ממצורעת נקבה איכא למבעי רבויא ראשונה מהו מי הוי מתעגל ויוצא ומתרבי עם שאר מעיינות או לאו דבנקבה ליכא זוב לוכן למילפיה מהיקשא דזב גמור אי לאו מעיין הוי אבל השתא דמצורע זכר איתקש לזב גמור לא צריך תו למבעי: ט) ואית דמפרשי בעיא דרב יוסף הכי רבויא ראשונה של מצורע מהו שמטמא במשא בזב גרידא לא תבעי לך דודאי מטמא דכתיב לקמן [נה.] לימד על הזוב שהוא טמא ומוקמינן בדם הנדה דקרא למשא אתא כי תבעי לך במצורע דאיכא למימר בזב גרידא הוא דמטמא משום דגורמת לו טומאה אבל במצורע כבר טמא הוא ואינה גורמת לו טומאה לא מטמא הטיפה אי לא אמרינן מעיין הוא כרוקו או מימי רגליו מאי מעיין הוא או לא. לימד על הזוב ומוקמינן לה בראייה ראשונה והכי משמע כי יהיה זב מבשרו אותו הזב טמא. לאחרים בעלה. ומדאיצטריך לרבויי לראייה ראשונה ש"מ לאו מעיין הוא. ושיבוש הוא מפני כמה תשובות חדא דקא פשיט ליה מקום זיבה לאו מעיין הוא והא למשא רבויא קרא כדאמר בדם הנדה [לקמן נה.]: מה לי מעיין ומה לי לאו מעיין ועוד מי איכא לאוקמי להאי קרא בראייה ראשונה והא מהכא נפקא לן בכל דוכתי[ה] מנה הכתוב אתים וקראו טומאת מצורע ועוד מי איכא למימר בראייה ראשונה בזב גרידא לאחרים גורם טומאת משא הא זב בעל ראייה אחת אינו אלא כראשה קרי כדאמר בכמה מקומות [פס] אתים לטומאת זיבה ושלא לקרבן ועוד ראייה ראשונה הא אקשיה לעיל לקרי וקרי לא מטמא במשא ומשום שכתוב בספרים מדאיצטריך קרא בראייה ראשונה מפרשי ליה הכי ולאו מילתא היא דהאי בראייה ראשונה (א) פירוש היה בספרים ולקמייה קאי והכי קאמר מדאיצטריך קרא לרבויי לשניה ש"מ ראשונה מקום זיבה לאו מעיין הוא וה"ג בשלהי שמעתתא מה זב גמור מטמא זובו במשא אף מצורע כו' אלמא זב גמור הוא דמטמא מטיפת זובו במשא אבל זב בעל ראייה אחת לא: כ) מטמא באונס. אותה טומאה קלה האמורה בה מגע וטומאת ערב בקריו[ה] והלכתיך לשניה לטמא כזב גמור והא דכתיב [ויקרא טו] מבשרו ולא מחמת אונסו על כרחך אראייה שניה דכתיב בתרה קאי ולא אראשונה דהא איתקש לבשבת זרע ובשבת זרע כל עצמו מחמת אונס חימוס בא: בודקין אותו. בשבעה דרכים במאכל במשתה בקפילה ובמשאוי כו': מאי לאו לעומאה. דאי באונס הוא הוי טהור לגמרי: לא נקרבן. דאי קמייתא באונס לא מצטרפא לשלש לחייבו קרבן: איומא לקרבן אבל לעומאה. האמורה בו דהיינו טומאה אמורה לא בעי בדיקה: (ג) קרי לאן מבשרו ולא מחמת אונסו. והאי מבשרו בקולא דשתי ראיות כתיב: אתים. והזב את זובו לזכר ולנקבה (ויקרא טו): זב חדא זובו חבריה לזכר. כלומר עד כאן יש לו דין זכר שאינו מטמא באונס מכאן ואילך דהיינו שלישית לנקבה כתיב כלומר יש לו דין נקבה שמטמאה באונס כדילפינן בפירקין (לקמן דף לו:) מכי יזוב זוב [ויקרא טו] ואיתי נמי מייתא ליה לידי קרבן: ברביעית. אז אקשיה רחמנא לנקבה דאפילו באונס. ולא לענין טומאה דהא מכי חזיא תרתי איטמי ליה ולקרבן נמי לא דמשלשה איחייב ליה אלא לסתירה כגון דפסק והתחיל לספור שבעה נקיים ולאה לייה רביעית אפילו באונס סותר: והלא זב בכלל בעל קרי היה. כדמפרש לקמיה ואזיל דאיתקוש לשבשת זרע: ונמה יצא. בפרשת זבין להכתב לעצמו: להקל עליו שלא יטמא באונס. דהא קרי מטמא באונס:

לאחרים גורם טומאה. פירש רש"י לזב עצמו גורם טומאת משא כדכתיב וכל[ה] אשר יהיה תחתיו ואוקמינן ליה בעליונו של זב ואין נראה דעליונו של זב אינו קרוי משא ואינו מטמא אלא אוכלין ומשקין ועוד דבזוב כי האי גוונא לא אשכחן אלא כשהטיפה בכף מאזנים וכרעה לכף שגיה לכן נראה לפרש לזב עצמו גורם טומאת משא שהנושא הזב טמא הנושא הזוב לא כל שכן דטמא ובשאר טומאות דלאו משא לגון מסכב ומושב אין לפרש דהא למצורע נמי גורם טומאה דאילו מצורע גרידא אינו עושה משכב ומושב אוכלין ומשקין כדפרישית בפרק אלו דברים (פסחים סו.) ואם זב הוא מטמא מסכבו אדם ובגדיה: לעולם אימא לך בזב גרידא. תימה למכל מקום תפשוט דלאו מעיין הוא דאי מעיין הוא למה לי למה לי קרא לטמא בזוב דהא מיד שראה משהו של ראייה שגיה מיד עשה זב למ"ד זוב מטמא במשהו דלא בעי כתמיתא פי האמה ומשהו דמיבעי' ליה לרב יוסף בהאי מיבעי' ליה נמי בהא: לעולם אימא לך בזב גרידא. תימה מ"מ תיפשוט דלאו מעיין הוא דאי מעיין הוא למה לי קרא תיפוק לי כיון שראה משהו של ראה שגיה נעשה זב למ"ד דזב מטמא בכל שהוא ולא בעי' בחתימת פי האמה ומשהו שני טמא כעין מעיין דאי אפשר לראות כל כך טיפה קטנה שלא תתחלק לשני משהויין ואי הוה אמרי' דמעיינות הזב אין מטמאין במשא כל שהוא אלא כפי שיעורא נינהו הוה ניחא ומיהו אכתי קשה דא"כ היכי דייק מדאצטריך קרא לרבויי ש"מ מקום זיבה לאו מעיין הוא דדילמא לכל שהוא איצטריך. וי"ל ודאי אי לאו מעיין הוא ניחא דמרבי ליה קרא כיון שטמא במקום אחר מידי דהוה אדם שהרה של מצורעת אבל אי בעי' שיעורא לא מסתבר לרבויי כיון דמעיינות הזב בעי שיעורא: כיון דנפקא ליה קטן מהתם אייתר ליה לזכר לרבות מצורע למעיינותיו. תימה לי האמרינן לעיל לב"ה דלזכר לגופיה לא איצטריך אלא ללמד על דם שהרה מצורעת אע"ג דלא הוי מעיין ואמאי הא איצטריך לגופיה ללמד על ראיה ראשונה של זב מצורע לטמא במשא אע"ג דלאו מעיין הוא וע"ק לי מאי האי דקאמר אביי הא איהו דקאמר בין גדול בין קטן האי לאו דידיה הוא דע"כ ב"ה הוא דס"ל להכי כי אין לפרש דברי ב"ה אי לאו דדרשי זאת תורת הזב בין גדול בין קטן הילכך נראה לפרש הא איהו דאמר זאת תורת הזב בין גדול בין קטן ומרבינן אפילו ראיה ראשונה של זב קטן אע"ג דהוה מסתבר למימר דכי אתרבאי קטן אראיה שניה אתרבאי אבל ראיה ראשונה הוקשה לשכבת זרע אלא דמסתבר ליה לרב יוסף למימר דכיון דאיתרבאי קטן להשוותו לגדולים לכל דין גדול איתרבאי הילכך כיון דנפקא לן קטן מהתם אע"ג דלא הוה מסתבר לעשות ראיה ראשונה דלילה אלא דבטעמ' כל דהו משוו ראיה ראשונה לשניה הילכך בראיה ראשונה של מצורע נמי אע"ג דלזכר לא אתא לגופיה אלא ללמד על דם שהרה של מצורעת כיון דכתיב מיהא זכר בקרא לרבות מצורע למעיינותיו אצל הזב את זוב דהיינו שני ראיות אמרינן דאקיש רחמנא מצורע לזב גמור לעשות ראיה ראשונה כשניה: מאי לאו לטומאה. ותימה מאי קשה ליה דילמא הא דאמר רב הונא מטמאה באונס היינו לטומאה מכלל דתנ"ק אחרי לטומאה דא"כ לא הוה משני מידי אלא הכי דייק מכלל דתנא קמא לא מצריך בדיקה משום קרבן אלא משום טומאה דאי משום קרבן הוה ליה לאצרוכי נמי בדיקה בשלישי כרבי אליעזר וקשה דהא בלאו מילתיה דרבי אליעזר הוה מצי למפרך מדקתני במס' זבים (פרק ג' מ"ב) בהדיא במילתיה דרבנן גופייהו בשלישי אין בודקין אותו ושמא מייתי מרבי אליעזר משום דבעי לפרושי במאי פליג: מי

לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן אלא פשיטא בזב מצורע ומדאיצטריך קרא לרבויי בראייה שניה שמע מינה מקום זיבה לאו מעין הוא אמר ליה רב יהודה מדסקרתא לרבא ממאי דילמא לעולם אימא לך בזב גרידא ודקאמרת לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן [ז] שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טהור אמר אביי מאי תבעי ליה והא הוא דאמר זאת תורת הזב בין גדול בין קטן וכיון דנפקא ליה מהתם אייתר ליה לזכר לרבות מצורע למעיינותיו נקבה לרבות מצורעת למעיינותיה [ח] ואקשיה רחמנא מצורע לזב גמור מה זב גמור מטמא במשא [א]אף ראייה ראשונה של מצורע מטמא במשא [ב]א"ר הונא [ג]ראייה ראשונה של זב מטמאה באונס שנאמר [1]זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע מה שכבת זרע מטמא באונס אף ראייה ראשונה של זב מטמאה באונס תא שמע [ד]ראה ראייה ראשונה בודקין אותו מאי לאו לטומאה [ה]לא לקרבן ת"ש בשניה בודקין אותו למאי אילימא לקרבן אבל לטומאה לא [ו]אקרי כאן מבשרו ולא מחמת אונסו אלא לאו לטומאה ומדסיפא לטומאה רישא נמי לטומאה מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תא שמע [ז]רבי אליעזר אומר אף בשלישי בודקין אותו מפני הקרבן מכלל דתנא קמא מפני הטומאה קאמר לא דכולי עלמא לקרבן והכא [ט]באתים קא מיפלגי [י]רבנן [יא]לא דרשי אתים ורבי אליעזר דריש אתים רבנן לא דרשי אתים [יב]הזב חדא זובו תרתי לזכר בשלישי אקשיה רחמנא לנקבה ורבי אליעזר דריש אתים הזב חדא את תרתי זובו תלת ברביעי אקשיה רחמנא לנקבה תא שמע רבי יצחק אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה ולמה יצא להקל עליו ולהחמיר עליו להקל עליו שאין ממטא באונס ולהחמיר עליו שהוא

מדאיצטריך ר' אליעזר להזכיר קרבן דלא מטמא אלא בזב גרידא הא דאמר רב הונא מטמא באונס ולא לטומאה. ומ"מ מאי קושיא דילמא הא דאמר רב הונא מטמא באונס היינו טומאת ערב כבעל קרי והכא מיירי להטרף לשניה לטמא טומאה חמורה לעשותו זב והוי השתא שפיר ריש דומיא דסיפא וי"ל מדלא נקט הכולה ראייה אחת של זיבה אלא נקט ראייה ראשונה של זב משמע דלאיירי באונס ראיה ראשונה שלא מן המטמא דומיא דסיפא שפיר ריש דומיא דלאיירי בזב גמור ומקיש ראשונה של השתים לשכבת זרע: מכלל דתנא מכלל דתנא קמא לא מצריך בדיקה משום קרבן אלא משום טומאה דאי משום קרבן הוה ליה לאצרוכי נמי בדיקה בשלישי כרבי אליעזר וקשה דהא בלאו מילתיה דרבי אליעזר הוה מצי למפרך מדקתני במס' זבים (פרק ג' מ"ב) בהדיא במילתיה דרבנן גופייהו בשלישי אין בודקין אותו ושמא מייתי מרבי אליעזר משום דבעי לפרושי במאי פליג:

תוס' הרא"ש (המשך)

בהעור והרוטב גבי ג' טומאי' פורש' מן המת וק"ל אי איתקש למת אמאי לא נגיליף מיניה שיטמא מצורע באהל כמו מת דתנן בפי"ג דנגעי' ו) נכנס לבית הכנסת עושין לו מחיצה גבוהה עשרה טפחים על רוחב ד' אמות ונכנס ראשון ויוצא אחרון. פי' כדי שלא יטמא העומדים בבית הכנסת בכניסתו וביציאתו באויר שמן הפתח עד המחיצה קשה לי דהוה מצי לאקשויי משכב והיסט יוכיח שהזוב גורם לזב לטמות משכב והיסט והוא עצמו אינו מטמא וה"ה משא נמי ולקמן בפ' דם הנדה נדקדק בו בע"ה: אלא פשיטא בזב מצורע. ותימה ודלימא בבועל נדה. וי"ל דכי היכי דמיבע' ליה לרב יוסף בהאי מיבעי' ליה נמי בהא: לעולם אימא לך בזב גרידא. תימה מ"מ תיפשוט דלאו מעיין הוא דאי מעיין הוא למה לי קרא תיפוק לי כיון שראה משהו של ראה שגיה נעשה זב למ"ד דזב מטמא בכל שהוא ולא בעי' בחתימת פי האמה ומשהו שני טמא כעין מעיין דאי אפשר לראות כל כך טיפה קטנה שלא תתחלק לשני משהויין ואי הוה אמרי' דמעיינות הזב אין מטמאין במשא כל שהוא אלא כפי שיעורא נינהו הוה ניחא ומיהו אכתי קשה דא"כ היכי דייק מדאצטריך קרא לרבויי ש"מ מקום זיבה לאו מעיין הוא דדילמא לכל שהוא איצטריך. וי"ל ודאי אי לאו מעיין הוא ניחא דמרבי ליה קרא כיון שטמא במקום אחר מידי דהוה אדם שהרה של מצורעת אבל אי בעי' שיעורא לא מסתבר לרבויי כיון דמעיינות הזב בעי שיעורא: כיון דנפקא ליה קטן מהתם אייתר ליה לזכר לרבות מצורע למעיינותיו. תימה לי האמרינן לעיל לב"ה דלזכר לגופיה לא איצטריך אלא ללמד על דם שהרה מצורעת אע"ג דלא הוי מעיין ואמאי הא איצטריך לגופיה ללמד על ראיה ראשונה של זב מצורע לטמא במשא אע"ג דלאו מעיין הוא וע"ק לי מאי האי דקאמר אביי הא איהו דקאמר בין גדול בין קטן האי לאו דידיה הוא דע"כ ב"ה הוא ס"ל להכי כי אין לפרש דברי ב"ה אי לאו דדרשי זאת תורת הזב בין גדול בין קטן הילכך נראה לפרש הא איהו דאמר זאת תורת הזב בין גדול בין קטן ומרבינן אפילו ראיה ראשונה של זב קטן אע"ג דהוה מסתבר למימר דכי אתרבאי קטן אראיה שניה אתרבאי אבל ראיה ראשונה הוקשה לשכבת זרע אלא דמסתבר ליה לרב יוסף למימר דכיון דאיתרבאי קטן להשוותו לגדולים לכל דין גדול איתרבאי הילכך כיון דנפקא לן קטן מהתם אע"ג דלא הוה מסתבר לעשות ראיה ראשונה דלילה אלא דבטעמ' כל דהו משוו ראיה ראשונה לשניה הילכך בראיה ראשונה של מצורע נמי אע"ג דלזכר לא אתא לגופיה אלא ללמד על דם שהרה של מצורעת כיון דכתיב מיהא זכר בקרא לרבות מצורע למעיינותיו אצל הזב את זוב דהיינו שני ראיות אמרינן דאקיש רחמנא מצורע לזב גמור לעשות ראיה ראשונה כשניה: מאי לאו לטומאה. ותימה מאי קשה ליה דילמא הא דאמר רב הונא מטמאה באונס היינו לטומאה

לא מ"מ ר"פ מהל' מטמאי משכב ומושב הל' יג:

לו ב ג מיי' פ"ג מהל' מתנות עניים הל' ו:

כפרק הל' ג [והל' ה] והל' ו סמג עשין רמב:

ז) [ל"ל דאלמה תנן שם דמהאי מתיקה גופה עצה טפחים לאפקוקי רשותא ולף דגבי מת לא מהני זה כיון דמ"מ הוא מתת אהל אחד עם האדם וכלים. ב) אולי ל"ל דכיון דשלא טבלה מ' לא הוי גזרי לטמא לאחלוטי אבל מצורעת הרי כבר טבלה